

вече: заедно съ стадото изчезналъ и той. Отъ вироглавщина казватъ.

Затова и вироглавиятъ като него съседенъ връхъ, нѣмъ свидетелъ на планинската трагедия, билъ нареченъ по името на пастира — *Манчу*.

Той е най-вироглавиятъ и най-красивиятъ връхъ въ необятната Рила-планина.

Приказката добавя, че тжжната история е станала много отдавна. Но и досега, презъ тихитѣ лѣтни нощи,

Н. В. Царь Борисъ съ група естественици на Заврачица
суевѣрниятъ планинецъ дочува омайната свирня на Манчовия кавалъ: — Стадото върви и блѣе,

Кавалъ му гора люлѣе...

Не по-малко омаенъ е пжтьтъ отъ Заврачица и къмъ *с. Бѣлица и Разлогъ*. Но до Грънчарското езеро той е съвсемъ порутенъ. Обаче оттамъ нататкъ се свързва съ шосето, което иде пакъ отъ Самоковъ презъ Демиръ-капия и е удобно и за кола. Но само презъ лѣтнитѣ месеци. По него Рила може да се премине и отъ люде, които не сж свикнали да пжтуватъ пеша и не сж въ състояние да се наслаждаватъ отъ омаята на такава пжтуване, тъй възторжено възпѣто още отъ Петрарка и Жанъ-Жанъ Русо.